

bygger 44 kg. Og 1919—20, for at tage det sidste Aar, man har Opgørelse for, viser en Produktion af 152,74 Mill. kg, et Forbrug af 127,45 Mill. kg, det er pr. Indbygger 40,3 kg. Opgørelsen for 1921 foreligger ikke endnu.

Der kan jo være nogen Anledning til at se lidt paa, hvad den indenlandske Afgift har givet i disse Aar. Forholdet her er det, hvad den ærede Ordfører for Venstre Hr. N. P. Jensen meget rigtigt sagde i sin Ordførelsetale, at vi havde oprindelig Sukkertold her i Landet, men efterhaanden som Sukkerproduktionen voksede og Landet selv forsynede sig med Sukker, saa Statskassen deri en Fare for, at Toldindtægten skulde bortfalde, og derfor indførte man den indenlandske Afgift. Om nu Indtægten kommer fra Tolden eller fra den indenlandske Afgift, kan i og for sig være Statskassen ligegyldigt, da den, for saa vidt Forbruget er det samme, jo er sikker paa at faa sine Penge, men det er ikke ligegyldigt for Samfundet, om de Værdier, der her er Tale om, bliver produceret her i Landet eller udenfor Landets Grænser. Navnlige i Krigsaarene, hvor der saa godt som ingen Tilførsel udefra fandt Sted, hvor Tilførsel udefra endog et Par Aar var forbudt, var den indenlandske Afgift en virkelig direkte Indtægt for Statskassen. Den indenlandske Afgift gav i 1916 Statskassen en Indtægt af 5,81 Mill. Kr., i 1917 af 5,35 Mill. Kr., i 1918 af 6,37 Mill. Kr., i 1919 af 6,59 Mill. Kr. og i 1920 af 6,59 Mill. Kr.

I de Aar, hvor Sukkerroedyrking og Sukkerproduktion har fundet Sted herhjemme, har Vilkaarene været i høj Grad svingende. Jeg hører til dem, der har leveret Sukkerroer til Sukkerfabrikken for 55 Ø. pr. Ctr., og regner man et Gennemsnitsudbytte af 300 Ctr. pr. Tønde Land, hvad der er et meget højt Gennemsnitsudbytte, vil enhver forstaa, at de 165 Kr., der kunde komme ind deraf, ikke kunde bære f. Eks. den Akkordarbejds løn, vi har nu, som alene er 150 Kr. Men efter Krigen er Vilkaarene for Sukkerroedyrkingen ændret noget. Sukkerproduktionen er en af de Produktioner, der hurtigt og stærkt og længe var underkastet Krigstidens Restriktioner. Jeg erkender, at som Forholdene var paa det Tidspunkt, var den Foranstaltning paakrævet, og jeg tror, man overalt vil anerkende, at ikke mindst Sukkerroedyrkerne stillede sig i høj Grad forstaaende overfor dette Forhold og var vilige til at bringe Ofre og bragte Ofre for at forsyne Landet med Sukker i samme

Udstrækning som tidligere og gjorde, hvad de kunde, for at der om muligt kunde blive større eller mindre Partier tilovers til Eksport. Men Forholdet er efter Krigen noget anderledes. Efter Krigen er Sukkerproduktionen som al anden dansk Produktion i høj Grad kommet ind under Verdensmarkedets Vilkaar, og naar man regner, at vi her i Landet ikke producerer stort mere end 1 pCt. af alt det Sukker, der normalt produceres i hele Verden, vil enhver forstaa, at selv om vi kastede alt vort Sukker ud i Verdensmarkedet, blev der ikke Panik paa nogen Børs i den Anledning. Derfor har man fra Sukkerfabrikkernes Side altid lagt an paa noget ganske bestemt, nemlig at forsyne Hjemmemarkedet; Hjemmemarkedet er i Virkeligheden det, der har holdt Sukkerproduktionen oppe herhjemme.

1921 er det første Aar, hvor man herhjemme dyrker Sukkerroer under frie Kontraktforhold med Sukkerfabrikkerne. Den sidste Overenskomst med Staten, hvorved Sukkerroedyrkerne fik garanteret et bestemt Beløb plus lidt mere, hvis der blev noget tilovers, er fra 1920. Under Finanslovsforslagets første Behandling gjorde mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Pitzner, opmærksom paa, at denne Sukkeroverenskomst af 1920 var administreret ganske utrolig slet af Staten. For Statskassens Vedkommende udviser den et Minus paa 29 Mill. Kr., og for Roedyrkerens Vedkommende udviser den ogsaa et Minus, og det skal jeg tillade mig at opholde mig et lille Øjeblik ved. Overenskomsten gik ud paa, at den Produktion, der laa mellem 118 og 124 Millioner kg, skulde eksporteres, og Overskuddet heraf skulde tilfalde de danske Sukkerroedyrkere. Ved Eksportoverskuddet forstod man formentlig Differencen mellem Produktionsprisen og den Pris, man opnaaede paa Verdensmarkedet. Nu er jo Forholdet det, at i den Periode er Priset indtraadt, og den Eksport, der har fundet Sted, har ikke fundet Sted til saadanne Priser, at det endogsaa blot har kunnet dække Produktionsomkostningerne. Den højtærede Landbrugsminister fremsatte en Redegørelse om dette Forhold ved Finanslovens første Behandling, og selv om der ikke er Grund til at tvivle om, at denne Redegørelse er fuldkommen rigtig og fuldt ud dækker de virkelige Forhold, kan man dog ikke undlade at udtale sin Forbavselse derover; thi naar hele denne Politik — efter min Mening med Rette — er anlagt paa, at Priserne vil falde, kan man dog ikke ret vel